

Alkotmánybíróság

1015 Budapest Donáti utca 35-45.

Érk.: 2016 DEC. 27

Példány: Mell.:

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére

Az ügyiratszám: *31.5.20.411/2015 21.*

Tárgy: Alkotmányjogi panasz indítvány előterjesztése.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

KECSKEMÉTI TÖRVÉNYSZÉK

Alulírott

/mint

indítványozó, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. szakasza által adott felhatalmazás alapján

Érkezett: 2017 JAN. 24

PÉDÁNY:FELEZET:

MELLÉKLET:KÖZTÜK:

Alkotmányjogi Panasz

Terjesztek elő, a **Kecskeméti_Törvényszék 10.P.21.335/2014/28.** számú, valamint a **Szegedi Ítéltábla_Pf. I. 20.411/2015/14.** számú illetőleg a **Kúria Pfv. IV. 20.363/2016/16.** számú ítélete vonatkozásában.

FŐLAJSTROMSZÁM *P.21.335/2014*

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a fentebb hivatkozott számú ítéletekben foglalt bírói döntéseket semmisítse meg, alaptörvényellenességüket állapítsa meg, és utasítsa új eljárásra az eljáró bíróságokat. (Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés f.) pont)

Az Alkotmánybíróság hatáskörét és személyem jogosultságát az alkotmányjogi panasz indítvány előterjesztéséhez az Alaptörvény 24. Cikk (2) bekezdés d.) pontja illetőleg az Abtv. 27. szakasza alapozza meg. (Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés a.) pont)

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének megsértését állítom. (Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés d.) pont)

I.)

A bírói döntések azért ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésével, mert:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

~~IV/501-0/2017~~

Érkezett: 2017 FEBR 10.

Példány: 3

Kezelőiroda:

Melléklet: 3x3 db

[1] Az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV törvény (továbbiakban: Ebtv.) 8. szakasz tartalmazza a személyek védett kategóriába sorolandó tulajdonságait.

[2] Az egyenlő bánásmód követelménye megsértése miatt indított polgári peres eljárásban az Ebtv. 15./A. szakasz (1) bekezdése alapján az Ebtv. 19. szakasz (1),(2) bekezdése szerinti „bizonyítási” szabályok az irányadóak. Ennek értelmében a sérelmet elszenvedett félnek **az őt ért hátrányt** és azt kell valószínűsítene, hogy - *ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint* - rendelkezik, valamely **tulajdonsággal** az Ebtv. 8. szakaszában tételesen felsoroltak közül.

[3] **Az Ebtv. nem tartalmaz olyan rendelkezést mely alapján a sérelmet elszenvedett félnek valószínűsítene kellene azt is, hogy az általa megjelölt védett tulajdonság és az őt ért hátrány között oksági kapcsolat (összefüggés) áll fenn.** {hasonlóan: ÍH2006. 115. II}

162.

[4] Ennek ellenére a jelen esetben az eljáró bíróságok ítéletei arra engednek következtetni, hogy az **elfogadott és követett bírói gyakorlat alapján** a megjelölt védett tulajdonság és az állított hátrány közötti oksági kapcsolat valószínűsítése is a sérelmet szenvedett félre hárul, holott az Ebtv. egyetlen szakasza sem tartalmaz erre utaló rendelkezést. {hasonlóan: 24/2015. számú Kúriai MK. elvi határozat 55.) pontja}

[4] Hozzáteszem, hogy az Ebtv. 7. szakasz (2) bekezdése szerint csupán az a megkülönböztetés sérti az egyenlő bánásmód követelményét, amely okszerűtlen, azaz ésszerű indoktól mentesen történik. {hasonlóan: BH+2011.4.181}

[5] Álláspontom szerint az Alaptörvény II. és XV. Cikkének rendelkezéseiből levezetett Ebtv., az Alaptörvény XV Cikk (2) bekezdésében foglaltak elősegítése érdekében alkotott, ezzel is elősegítve, a XV Cikk (1) bekezdésében foglaltak gyakorlati megvalósulását.

[6] Ugyanis amennyiben az egyenlőség - ésszerűtlen okból kifolyólag - sérül, abban az esetben elkerülhetetlenül sérül az ember méltósága is, mivel elfogadhatatlan az - önkényes - különbségtétel, két jogalany között {8/2015. (VI.17.) AB határozat 41-42.) pontja} és ezt az elvet követve alkotják a jogszabályokat a jogalkotók, mindemellett ennek megfelelően a Bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI törvény (továbbiakban: Bszi.) 2. szakasz (2) bekezdése alapján, a jogalkalmazás során biztosítani kell a jogszabályok rendelkezéseinek tényleges érvényesülését.

[7] Az állam elsőrendű kötelezettsége az alapjogok védelme, így a fentiekből kifolyólag lényegtelen az, hogy az - adott - jogalany által megjelölt védett tulajdonsága, és a hátrány között **az oksági kapcsolat a jogsérelmet szenvedett fél által előadottak alapján fennáll - e, vagy sem**, hiszen az Alaptörvény XV. Cikk (1) bekezdése védi a jogegyenlőséget, azaz, abban az esetben is vélelmezni kell az állított hátrány és a megjelölt védett tulajdonság közötti oksági kapcsolat meglétét, ha az teljesen ésszerűtlennek is tűnik a keresetlevélben foglalt tények alapján, mivel a jogsértő kötelezettsége bizonyítani azt, **hogyan**

- **nem kellett megtartania** az egyenlő bánásmód követelményét (pl: a felek jogviszonya nem tartozik az Ebtv. 4. szakaszának hatálya alá) vagy

- a jogsérelmet szenvedett felet (felperest) **nem érte hátrány** (Ebtv. 19. szakasz 2. bekezdés a.) pontja) illetőleg,

- **megtartotta az egyenlő bánásmód követelményét** mely szerint

- **okszerű (nem önkényes) volt az az adott tényező (továbbiakban átfogóan : intézkedés) amely a sérelmet szenvedett félnek a hátrányt okozta**, (Ebtv. 7. szakasz 2. bekezdés b.) pontja) avagy

- **éppen a jogsérelmet szenvedett fél védett kategóriába sorolandó másik tulajdonsága miatt volt indokolt a megkülönböztetése.** (Ebtv. 7. szakasz 2. bekezdés a.) pontja)

[8] Amennyiben a jogsértő nem tud a fentiek valamelyikének eleget tenni, abban az esetben a diszkrimináció megtörtént, lehet hogy - ténylegesen - nem a jogsérelmet elszenvedett fél által megjelölt tulajdonság alapján, de akkor is diszkrimináció történt, csupán - esetlegesen - nem a megjelölt tulajdonság miatt. Ettől természetesen lehet okszerűtlen és önkényes a megkülönböztetés.

/Teljes bizonyossággal nem lehet kideríteni azt, hogy valóban a fél által megjelölt tulajdonság váltotta ki a jogsértőből azt a hatást, ami alapján az, a megkülönböztetést alkalmazta. Azaz - a jelenleg elfogadott bírói gyakorlat alapján is - amennyiben a fél az állított hátrány és a védett tulajdonsága közötti oksági kapcsolatot valószínűsíteni is tudná, egyes esetekben, akkor sem derül ki teljes bizonyossággal az, hogy valóban - kétséget kizáróan - a fél által megjelölt tulajdonság miatt történt a megkülönböztetés, csupán egy vélelem alapján történik a jogsértő felhívása a bizonyításra, így a valószínűsítési kötelezettség nem arra szolgál, hogy a megjelölt védett kategóriába tartozó tulajdonság miatti megkülönböztetést bizonyítsa. Mindez már a valószínűsítés szóból is kiderül. Ebből eredően nem is jelentheti azt, hogy a védett tulajdonság és az állított hátrány közötti oksági kapcsolat fennállását kellene, hogy alátámassza a jogsérelmet szenvedett fél. Hiszen mindez lényegtelen, tekintve hogy a jogsértő kimentésének hiánya, esetén is csupán a valószínűség határát éri el a védett tulajdonság miatti diszkriminációt kimondó ítélet, de teljes bizonyossággal soha nem lehet tudni azt, hogy valójában ténylegesen mi ok válthatta ki a megkülönböztetést alkalmazó magatartást a jogsértőből. A lényeg az, hogy a jogegyenlőség nem érvényesült, és okszerű tényeket az adott jogsértő nem tudott az intézkedés alapjaként felsorakoztatni./

[9] A megjelölt védett tulajdonság és az állított hátrány valószínűsítése esetén a köztük lévő kapcsolat vélelmezett {hasonlóan: ÍH2016. 115. II} másképpen ugyanis kiüresedne az Ebtv. 19. szakasz (1),(2) bekezdésében foglalt rendelkezés, hiszen a sérelmet szenvedett fél nem lenne abban a helyzetben, hogy valószínűsítse az őt ért hátrány és az általa megjelölt védett tulajdonsága közötti oksági kapcsolat meglétét, mivel a jogsértő tudhatja teljes bizonyossággal, hogy mi okból kifolyólag érte általa hátrány a jogalanyt, és a sérelmet szenvedett fél által állított tények semmiképpen nem lennének elégségesek, mivel a valószínűség határát érintően nem tudná alátámasztani az oksági kapcsolatot, rendelkezésre álló „bizonyítékok” hiányában, hiszen azokat a jogsértő tudná rendelkezésre bocsájtani, de nyilvánvalóan ez neki nem áll érdekében.

[10] Így a jelen ítéletekben foglalt döntések alapján, annak indokolásában kifejtettek mellett a sérelmet szenvedett féltől annak elvárása, - hogy valószínűsítse a hátrány és megjelölt védett tulajdonsága közötti oksági kapcsolat meglétét,- alkalmazhatatlanná tenné az Ebtv. - t, mivel az igényérvényesítés lehetősége, majdhogynem fogalmilag kizárttá válna, hiszen mindaddig amíg a sérelmet szenvedett fél oksági kapcsolatot nem valószínűsítene „megfelelően”, addig érdemi vizsgálat nem is folyhatna a bíróságon és ezen jogterületen a bírói úthoz való jog is formálissá válna, hiszen a valószínűség határát elérő oksági kapcsolat alátámasztottságát a bíróság a Pp. 206. szakasz (1) bekezdése alapján saját belátása szerint határozhatná meg, mely sokszor önkényes mérlegeléshez vezethetne, mert a valószínűségnek nincs kijelölt mércéje, így a jelen bírói döntésekben megnyilvánuló jogalkalmazás a visszaélészerű jogalkalmazást teszi lehetővé.

[11] Másfelől pedig az ellenkezőből való következtetés elvéből adódóan, ha az Ebtv. 7. szakasz (2) bekezdése alapján minden okszerűtlen megkülönböztetés sérti az egyenlő bánásmód követelményét, abban az esetben egymindegy hogy a jogsérelmet szenvedett fél által előadottak

a hátrány és a védett tulajdonság közötti oksági kapcsolatot valószínűsítik - e, hiszen a jogsértő kimentésének hiányában, - az Ebtv. 7. szakasz (2) bekezdése alapján az ellenkezőből való következtetés elvére figyelemmel, - **diszkriminációt valósít meg az önkényes, ésszerűtlenül történő megkülönböztetés. Tehát amennyiben mindenképpen diszkrimináció valósul meg, ha valaki okszerűtlenül van megkülönböztetve, akkor csak egy jogérvényesítési lehetőséget megszorító feltétel az, hogy ha a bíróság a jogsérelmet szenvedett féltől elvárja hogy a védett tulajdonsága és a hátránya közötti oksági kapcsolatot valószínűsítse, mert a jogsértő kimentési bizonyítása alapján lehet megítélni hogy diszkrimináció történt - e,** - ugyanis az esetleges elmarasztalás az alperes kimentési bizonyításának lefolytatása után történhet (mert önmagában az oksági kapcsolat valószínűsítése a perindításhoz elegendő csak a Kúria támadott határozatának 18.) pontja szerint) - **így ha a jogsértő nem tudja kimenteni magát, akkor azzal** - véleményem szerint mindenképpen, - **valószínűvé válik a védett tulajdonság és a hátrány közötti összefüggés.**

[12] Leegyszerűsítve, az önkényesen (ésszerűtlen indokból kifolyólag) történő megkülönböztetés mindegy hogy mi (melyik tulajdonság) alapján történik, akkor is sérti az egyenlő bánásmód követelményét (Ebtv. 1. szakasz) ha nem a fél által megjelölt tulajdonság váltotta ki a jogsértő magatartást a jogsértőből - *erre utal az Ebtv. 19. szakasz (1) bekezdés a.) pontjában írt "valamely" kifejezés is* - hiszen az Alaptörvény XV Cikk (1) bekezdése értelmében mindenki egyenlő, és amennyiben a jogalkotó kötelezettsége olyan jogszabályt alkotni, amely nem tesz önkényes és ésszerűtlen, negatív különbséget a jogalanyok közt akkor a jogszabályokat sem lehet azok rendeltetésétől eltérően alkalmazni, önkényes és normatartalmat mellőző jogalkalmazást folytatni. Mindezt erősíti az Ebtv. 7. szakasz (2) bekezdése is.

[13] *Az Ebtv. 19. szakasz (1) bekezdése szerint:* Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítene, hogy: **b) a jogsérelmet szenvedő személy** vagy csoport a **jogsértéskor - ténylegesen** vagy a jogsértő feltételezése szerint - **rendelkezett** a 8. §-ban meghatározott **valamely** tulajdonsággal.

Az Ebtv. 8. szakasz t.) pontjában foglaltakból véleményem szerint leszűrhető, hogy bármi is okozza a megkülönböztetést, az tilalmazott. (Alaptörvény XV Cikk 1. bekezdés)

Ebtv. 8. szakasz: Közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt: **t) egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője** (a továbbiakban együtt: tulajdonsága) **miatt, arra tekintettel részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.**

[14] A "**miatt, arra tekintettel**" kifejezés álláspontom szerint annyit jelent hogy a tulajdonság megléte eredményezi, hogy az ésszerűtlen okból kifolyólag bekövetkező hátrány megvalósítja az egyenlő bánásmód követelményének megsértését, ugyanis a per során először a jogsérelmet szenvedett fél állít (Ebtv. 19. szakasz 1. bekezdés) majd ezt követően következik a jogsértő kimentési bizonyítása (Ebtv. 19. szakasz 2. bekezdés) és mindezek alapján a feltárt adatokból lehet következtetni arra hogy az Ebtv. 1. szakaszában megfogalmazott követelmények ésszerű vagy ésszerűtlen (Ebtv. 7. szakasz 2. bekezdés) okból kifolyólag sérültek a jogsérelmet szenvedett fél esetében, majd ezt követően - ha a bíróság arra

jut hogy ésszerűtlenül érte hátrány a jogsérelmet szenvedett felet, - lehet döntést hozni arról, hogy az Ebtv. 8. szakaszában foglalt valamely tulajdonság megléte eredményeként a jogsérelmet szenvedett fél esetében megsértette a jogsértő az egyenlő bánásmód követelményét. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése akár felróható akár nem személyiségi jogsértést eredményez. {hasonlóan: Legf. Bír.: Pfv. IV. 20.438/2010/5}

[15] Az Alkotmánybíróság többször elvi éllel leszögezte azt, hogy az önkényes, megkülönböztetés sérti az emberi méltóságot. **Így teljesen mindegy hogy mely tulajdonság miatt éri hátrány a jogsérelmet szenvedett felet, ha nem adatik meg neki az, ami más személyeknek igen és ennek ésszerű, igazolható oka nincs.** De sajnálatos módon ennek vizsgálatára sor sem kerülhet így megreked a hátrány és a védett tulajdonság közötti oksági kapcsolat valószínűsítésénél a bírósági eljárás, holott az Ebtv. jogszabályhelyei között ilyen - jogérvényesítési lehetőséget megszorító - rendelkezés nem szerepel.

[16] Mindehhez hozzáteszem, hogy amennyiben csupán a - sérelmet szenvedett fél által állított - védett tulajdonság alapján történő megkülönböztetés lenne tiltott, abban az esetben a fentebb előadottnak megfelelő jogalkalmazás alapján, a jogsértő bátran részesíthetne megkülönböztetésben bárkit, bármilyen önkényesség és okszerűtlen elgondolás alapján, és a fenti jogalkalmazás egyben kizárná az Alaptörvény XV. Cikk (1) bekezdésében foglaltak érvényre juttatását. De még egyszer kihangsúlyozom, hogy az Ebtv. 19. szakasz (1) bekezdés a.) pontja alapján a félnek azt kell valószínűsíteni, hogy a jogsértéskor rendelkezett valamely védett tulajdonsággal /Nincs szó, a hátrány és a védett tulajdonság közötti oksági kapcsolat valószínűsítésének kötelezettségéről./

[17] Az emberi méltósághoz való jogot, a személyiség lényegi vonása miatt - az adott jogalanyt erő - „támadás” sérti. De tekintettel arra, hogy a diszkrimináció eleve sérti az emberi méltóságot (függetlenül attól, hogy mely védett tulajdonság miatt gyakorolják), így erre való figyelemmel álláspontom szerint az okszerűtlenül történő, minden ésszerű logikai megfontolás nélküli hátrányos megkülönböztetés mindenféleképpen az adott jogalany személyiségét sérti, hiszen az önkényes, ésszerűtlen megkülönböztetés okát - *el nem lehet* - választani az adott jogalany személyiségétől, hiszen a vonások, tulajdonságok, egyebek alkotják a személyiséget, azaz a természetes személyt mint jogalanyt. Így ha a jogalanyt sérelem éri fogalmilag kizárt, hogy a személyisége ne sérüljön, és ebből eredően az emberi méltósághoz való jog is sérül.

[18] Másfelől pedig, ésszerűtlennek tartom azt a fajta jogalkalmazást mely szerint az az intézkedés, amely nem az adott jogalany személyisége ellen irányul nem sérti az emberi méltóságot, hiszen az intézkedés folytán megvalósult eredménynek mindenféleképpen ilyen hatása van, még abban az esetben is, ha diszkrimináció nem áll fenn. (pl: személyi szabadság jogellenes korlátozása)

A fentiek alapján az emberi méltósághoz való jog sérelme miatt indított eljárásokban is kihat az igényérvényesítés lehetőségére, a jogszabályok - fentebb kifejtett - alaptörvényellenesen történő alkalmazása, azon esetekben ahol az emberi méltóság sérelmét a megkülönböztetésre tekintettel állítják.

[19] Ahogy fentebb is írtam, az Ebtv. 8. szakasz t.) pontja minden egyéb - nem nevesített tényező alapján történő - megkülönböztetést tilalmaz. Amennyiben a jogsérelmet szenvedő fél által megjelölt

védett tulajdonság és a hátrány között oksági kapcsolat "nem lehet fel" a keresetben, **abban az esetben is fennáll a hátrány (megkülönböztetés)** és akkor is lehet önkényes az intézkedés, hiszen az intézkedés nem attól válik önkényessé, hogy a jogalany – adott – védett **tulajdonsága miatt alkalmazza** a diszkriminatív intézkedést a jogsértő, **hanem a cselekmény jogalanyra nézve önkényes, és okszerűtlenül hátrányos hatásától és jogszabályi alappal illetőleg ésszerű indokkal nem igazolható voltától**. Az Alkotmánybíróság tudomásom szerint soha nem a megkülönböztetést tiltotta, hanem az ésszerűtlen megkülönböztetést. A megkülönböztetés maga a jogalanyt – a vele összehasonlítható helyzetben levő személyekhez képest – érő hátrány, de a megkülönböztetés csak ésszerű indokok hiányában sértheti az egyenlő bánásmód követelményét, annál is inkább mivel az Alaptörvény XV. Cikk (1) bekezdése az alapjogok élvezete közti megkülönböztetést sérti, így az az emberi méltóság sérelmén keresztül sérthető meg, utóbbi megsértésének előfeltétele az önkényesség.

Az egyenlőség alapja az emberi méltóság hiszen az nem mérhető, így mindenkinek ugyanannyi kell hogy legyen belőle, ezért a személyiségi lényegi vonása az is hogy egyenlő az adott jogalany a többivel. **Amennyiben az egyenlősége az adott jogalanyra ésszerűtlen okból kifolyólag sérül az sérti az ember méltóságát**. A jog sérelmének ésszerűsége vagy ésszerűtlensége kapcsán kizárólag a jogsértő kimentési bizonyítása alapján lehet következtetéseket levonni. Ezen felül ha a bíróság megkövetelhetné azt hogy a hátrány és a védett tulajdonság közötti oksági kapcsolatot valószínűsítse az azzal a veszéllyel is járna hogy a bíróság a jogsértő kimentési bizonyítása előtt már kialakítana egy álláspontot, a hátrányt okozó intézkedésről, mely miatt az a jogsértő kimentési bizonyítása során felmerült adatokat nem biztos hogy pártatlanul tudná mérlegelni és értékelni. Továbbá két olyan feltétel közötti összefüggés valószínűsítése azért is lehetetlen jelen esetben, mert a hátrányt is elég mindössze valószínűsíteni, így mivel az egyik feltétel megléte a perindítás (Pp. 128. szakasz) előtt még mindössze valószínű, így egy olyan feltétel és a tulajdonság közötti összefüggés valószínűsítése lehetetlen, amiről még azt sem lehet ténylegesen tudni hogy fennáll e, és ha az az alperes kimentési bizonyítása alapján valójában fenn sem áll akkor az alperesi kimentési bizonyítás után joggal lenne felvehető az alperesi szemszögből hogy miként indulhatott meg a per, ha a két feltétel közötti összefüggés valószínűsítése elengedhetetlen. Mindez felperesi szempontból alátámasztja azt, hogy a bíróság által megkívánt oksági kapcsolat valószínűsítési kötelezettség a bizonyítási terhet a felperesre hárítja, ugyanis mindez megkívánja a bíróság előzetes állásfoglalását melyre vonatkozóan a perindítás hatályának beállítása (Pp. 128. szakasz) folytán már lehet következtetéseket levonni.

[20] A hivatkozott bírói döntésekben megnyilvánuló jogalkalmazás szerinti jogalkalmazás mely szerint a védett tulajdonság a lényeges a jogsértő elmarasztalásához, azért sem lehet helytálló mert az Ebtv. 7. szakasz (2) bekezdés a.) pontja szerint a jogsérelmet szenvedett fél más tulajdonsága is alapján - ésszerű indokból kifolyólag - történhet megkülönböztetés, mely szerint nem sérül az egyenlő bánásmód követelménye, így mindez rámutat, hogy nem a konkrét tulajdonság miatt kell elszenvedni a hátrányt ahhoz hogy sérüljön az egyenlő bánásmód követelménye, hanem ésszerűtlen indokból kifolyólag.

[21] A jogegyenlőség az alapjogok egyenlő mértékű élvezetét biztosítja. Így azt hogy az emberi méltóságból eredő egyenlőséghez csak ésszerű indok alapján sérülhessen. Egyedül így nem sérül az Alaptörvény XV. Cikk (1) bekezdése, melynek egyetlen oka a megkülönböztetés ésszerűségében

rejlik, - melynek eldöntése az oksági kapcsolat valószínűsítésétől eltérően - valóban bírói mérlegelést kíván meg.

[22] A Pp. 163. szakasz (3) bekezdése alapján mindenkinek van egy olyan tulajdonsága (egyenlősége) amely alapján ésszerűtlen hátrány nem érheti, ebből kifolyólag az olyan Pfv. IV. tanács által hozott ítéletek, amelyek például a védett tulajdonság megjelölésének hiánya ürügyén utasítják el a kereseteket teljesen alaptörvényellenesek. A Ptk. 1:3. szakasz (1) bekezdése és a Ptk. 2:43. szakasz d.) pontja együttes olvasata szerint az Ebtv. 19. szakasz (2) bekezdése alapján az alperes **önmagában a felperes által megjelölt tulajdonság meglétének hiányát nem bizonyíthatja a felelősség alóli mentesüléshez**, mert mindenkinek van egy olyan tulajdonsága (egyenlősége) amely az egyenlő bánásmód követelményének megsértését eredményezi, még akkor is ha a fél nem ír le a keresetben egyetlen nevesített tulajdonságot sem. Hangsúlyozni kívánom hogy az Ebtv. az egyenlő bánásmód követelményének megsértését - ahogy fentebb is írtam - az ésszerűtlen különbségtételre vonatkozóan tartja megállapíthatónak. (Ebtv. 7. szakasz 2. bekezdés) Így a fentiek alapján az sem állítható, hogy a fegyveregyenlőség elvére és az alperesi kimentési bizonyításra tekintettel alkalmazza a Kúria Pfv. IV. tanácsa okszerűtlenül az Ebtv - t, mivel például más véleményre, mint védett tulajdonságra hivatkozó felperes esetén az alperes bizonyíthatja, hogy esetleg nem áll fenn a más vélemény a felperes kapcsán, de emellé figyelemmel az egyenlőségre, mint tulajdonságra, köteles ésszerű indokát adni a felperest ért hátránynak. Összegezve az Ebtv. 19. szakasz (2) bekezdése a Ptk. 1:3. szakasz (1) bekezdésével összefüggésben alkalmazható ugyanis **az alperes a hátrány ésszerű volta esetén tudja csak kimenteni magát a felelősség alól**, hiszen nem mondhatja, hogy megkülönböztetést alkalmazott de a felperesnek nincs meg az adott tulajdonsága melyre a keresetben utalt, hiszen ezzel a saját felróható magatartása alapján kívánna mentesülni a felelősség alól, ami megengedhetetlen. (Ptk. 2:4. szakasz 2. bekezdés) Valamint olyan esetben amikor a felperes olyan tulajdonságra hivatkozik ahol az Ebtv. 7. szakasz (3) bekezdése szerint alapjogkollízió nem állhat fenn, akkor is igazolhatja az alperes hogy a felperes által esetleg valótlanul megnevezett tulajdonság nem áll fenn a felperes vonatkozásában, és így megvan az a lehetősége, hogy - ezzel egyidejűleg - azt állítsa, és bizonyítsa hogy a felperesnek a betegsége okozta azt, hogy az egyenlősége ésszerű indoknál fogva háttérbe szorult, még abban az esetben is ha a felperes a betegségét mint védett tulajdonságát nem jelöli meg, mivel ha valóban ésszerű indoka van a megkülönböztetésnek akkor az ésszerű indokot (a példa szerinti esetben a felperesi betegséget) igazolhatja az alperes. (Ebtv. 7. szakasz 2. bekezdés a.) pontja)

[23] A kimentési bizonyítás hiányát nem lehet a felperes terhére értékelni, figyelemmel a Pp. 3. szakasz (3) bekezdésére és a Pp. 164. szakasz (1) bekezdésére, valamint az Ebtv. 19. szakaszára.

[24] Mivel a hivatkozott bírói döntésekben a védett tulajdonság és az állított hátrány közötti oksági kapcsolat valószínűsítési kötelezettség elvárása és az ennek nem teljesítése ürügyén történő keresetlevél elutasítására, olyan feltétel miatt került sor amelyet nem jogszabályi előírásokra alapozott bírói gyakorlat kíván meg, sérült a fegyveregyenlőség elve és figyelemmel arra hogy a perindításra (Pp. 128.) a valószínűsítést követően kerülhet sor, a hatékony bírói jogvédelem és a bírói úthoz való jog is formális volt, melyet alátámaszt az is, hogy a per elsőfokú tárgyalása során az alperes a bíróság felhívása ellenére sem terjesztette elő a bizonyítási eszközeit, de mégis az én terhemre értékelték mindezt a bíróságok, annak okán hogy a per kezdetén nem valószínűsítettem oksági kapcsolatot, tekintettel arra hogy a Kúria indokolása szerint, a perben nem merült fel arra vonatkozóan adat, hogy a

védett tulajdonságom alapján objektív nem indokolt a másoktól eltérő bánásmódban részesítesem. (Kúria támadott döntésének 18.) pontja) Így voltaképpen annak ellenére hogy a bizonyítás a bírósági eljárásra tartozik, erre sor sem kerülhet mindaddig amíg a sérelmet szenvedett fél saját maga nem tud olyan bizonyítékot előterjeszteni amely alátámasztani hivatott, alátámasztani képes a védett tulajdonsága és a hátránya közötti oksági kapcsolatot, ezért a bírósági út voltaképpen formálisan van csak biztosítva, a gyakorlatban viszont nem. A hatékony bírói jogvédelem az eddig előadottakon kívül azért sérül, véleményem szerint, mert a Kúria támadott ítéletének 18.) pontja szerint, oksági kapcsolat valószínűsítés előtt még akkor sem számít hogy az alperes perbeli előadása ha abból önmagában az egyenlő bánásmód követelményének megsértése következne.

[25] Amennyiben az egyenlőség mint tulajdonság nem tartozna az Ebtv 8. szakaszának - nevezetesen a t.) pontja - hatálya alá, akkor is sérti az ésszerűtlen megkülönböztetés az emberi méltóságot az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ezért a jogalkalmazás során ettől nem lehet eltekinteni.

[26] Az Emberi Jogi Egyezmény 14. Cikke ugyanazzal a szöveggel tartalmazza a hivatkozott rendelkezést, mint az Alaptörvény XV Cikke. Itt hivatkoznék a T. Alkotmánybíróság alább feltüntetett határozatára:

{..} Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanígy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje {..} (61/2011 (VII.13.) ABH)

Az EJEB több döntésében kimondta, hogy olyan tények előadása melyek megkülönböztetésre (másoktól eltérő módon kezelésre) utalnak elegendő ahhoz, hogy a másik fél bizonyítani kényszerüljön, és ennek alapján dönthető el, hogy az egyenlő bánásmód követelménye sérült e. {ezzel összhangban: Kúria Kfv. II. 37.553/2009/9}

[27] A fentiek alapján véleményem szerint, az Emberi Jogi Egyezmény 14. Cikkében foglaltaknak szintén nem felelhetnek meg a bírói döntések, hiszen a kifejtettek alapján – álláspontom szerint - sértik az

Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdését, ennek következtében pedig az Egyezményt is, hiszen az Alkotmánybíróság gyakorlatát, az Egyezmény figyelembevételével is alakította ki, és az Alaptörvény megalkotása során a jogalkotó a T. Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatából (határozataiból) merített. Így ami az Alkotmánybíróság határozataival ellentétes, az az Alaptörvénnyel és az Egyezmény hivatkozott rendelkezésével is ellentétesnek kell, hogy legyen a fentiek alapján. (35/1994. (VI. 24.) AB határozat, 13/2004 (IV.20.) ABH, 9/1990. (IV. 25.) AB határozat) Ugyanez igaz az Európai Unió Alapjogi Chartájának 1. Cikkében megfogalmazott emberi méltósághoz való joggal kapcsolatosan, arra való figyelemmel is, hogy a Genfi Egyezmény hatálybalépésével kötelező erejűvé tette a tagállamok számára az Alapjogi Charta rendelkezéseit.

[28] A Szegedi Ítéletábra és a Kúria sem indokolta meg azt, hogy az érveim miért nem helytállóak, így a semmi ellen érveket felhozni elég nehéz, ezért ennél több érvet nem tudok felsorakoztatni a

hivatkozott Alaptörvényi rendelkezés kapcsán az alaptörvényellenesség alátámasztására. (Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés e.) pont)

II.)

A T. Kecskeméti Törvényszék ítéletével első fokon elutasította a keresetlevelem, melyben a Kiskunhalasi Önkormányzat alperes ellen támasztottam igényt a diszkriminatív eljárása miatt ahol 211 kérelmező aki velem egy tekintet alá eső volt a jogszabályi előírások alapján, kapott segínyt ellentétben velem aki egyedülként nem. Az elsőfokú ítélet ellen a törvényes határidőn belül jogorvoslattal éltem, ennek köszönhetően került az ügy a T. Szegedi Ítéltáblára, ahol a T. Szegedi Ítéltábla **szerint hátrány érte személyem**, de az általam állított védett tulajdonság és az állított hátrány közötti „oksági kapcsolat” nem volt fellelhető a jogerős ítélet szerint, és ezért az alperes mindent bizonyított.

A T. Kúria a Szegedi Ítéltábla oksági kapcsolat valószínűsítésre vont következtetését találta helytállónak. Izzel ellentétben Kúria Kfv. III. 37.514/2010/5} Egyebekben elvetette a Szegedi Ítéltábla azon állásfoglalását mely szerint az alperes bizonyított, tekintettel a Pp. 235. szakasz (1) bekezdésének megsértésére, melyet a felülvizsgálati kérelmemben sérelmeztem. De a Kúria ítélete szerint a perindítás hatálya akkor állhat be, ha és amennyiben az oksági kapcsolat valószínűsítési kötelezettségének a sérelmet szenvedett fél eleget tesz, így mindaddig semmilyen perbeli cselekmény és ennek során felmerülő adat nem vehető figyelembe. Az oksági kapcsolat valószínűsítési kötelezettség hiányát a Kúria voltaképpen a Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontjával azonosította, és olyan hiánynak tekintette, amely meggátolja a per érdemi lefolytatását. A Pp. 130. szakasz (1) bekezdés j.) pontja azonban nem permegszüntető ok. (Pp. 157. szakasz a.) pontja) ezért a Kúria a jogerős ítéletet hatályban tartotta. {1/2016. (XI. 30.) AB határozat 18.) pontja}

III.)

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogsérelem lényege: hogy a hivatkozott bírói döntések alapján az igényérvényesítés tényleges lehetősége nem adatik meg számomra, és a bírói döntésekben hivatkozott Kúriai gyakorlat alkalmazása - a hivatkozott bírói döntések alapján - eleve önkényes jogalkalmazáshoz vezethet, mivel az EH2010. 2272 elvi határozat olyan, - a Kúria hivatkozott ítélete szerint - **szinte lehetetlen feltételt állított fel, amely az igényérvényesítésem lehetőségét az ésszerűség határa alá szorítja.** A bírói úthoz való jogom is formálissá vált azáltal, hogy a jogszabály által biztosított védelem - a fegyveregyenlőség sérelmével összefüggésben - ténylegesen nem adatik meg a - törvény által védeni kívánt - jogalanyok részére, így ezáltal részemre sem, ezért a hatékony bírói jogvédelem sem adott. (Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés b.) pont)

Nyilatkozom, hogy indítványom és az adataim nyilvánosságra hozatalát nem ellenzem, ahhoz hozzájárulok. (Abtv. 52. szakasz 5. bekezdés)

Mellékletek: Ügyiratok

Kiskunhalas, 2016. 12. 15.

Tisztelettel:

Becze Viktor
:/Indítványozó/: